

Afskrift af Departementstidende 1851 Nr. 44, den 9. august

[Departementstidende på Wiki](#)

Justitsag

Ved Høiesteretsdom af 25de Juni d. A er [Niels Christensen Bekgaard](#), der tiltales for at have forledet til Mord samt for attenteret Mord, dømt til at have sit Liv forbrudt og [Christen Larsen](#), der tiltaltes for Mord, dømt til at miste sin Hals og hans Hoved at sættes paa en Stage.

Efter den af Protokolsekretærene i Høiesteret forfattede Relation have de nærmere Omstændigheder ved denne Sag, under hvilken foruden de tvende ovennævnte Personer endnu fire andre vare tiltalte for Deelagtighed i attenteret Mord været i det væsentlige følgende:

Efter at det var blevet anmeldt for Herredsfogden i Børglum Herred, at Gaardmand Niels Christensen Bekgaards Hustru [Ane Marie Pederdatter](#) var afgaaet ved Døden, og der var Mistanke om, at det ikke var nogen naturlig Død, blev Undersøgelse anstillet og Forhører optagne, under hvilke det er godtgjort ved de af Christen Larsen og Niels Christensen Bekgaard afgivne Tilstaaelser, der stemme med hvad der i øvrigt under Sagen er fremkommet, at Ane Marie Pedersdatter er bleven dræbt af Christen Larsen, som, næst ___ i Begyndelsen af Forhøret at have erklæret, at han til hendes Aflivelse er bleven overtalt og derved lovet Betaling af Tiltalte Bekgaard, der i forveien, nemlig om Aftenen før Gjerningen fuldbragtes, havde drukket saavel Christen Larsen som sin Kone fulde i Brændevin, og lovet Christen Larsen "saameget, at han ikke skulde trænge" (hvilket sidste Bekgaard ikke har villet indrømme, skøndt han har vedgaaet, at det var hans Hensigt, at Christen Larsen skulde betales herfor), - afgav en detailleret Tilståelse, hvorefter i Forbindelse med hans senere Forklaringer og Sagens øvrige Oplysninger det er tilgaaet med den nævnte Forbrydelse paa følgende Maade: Onsdagen den 17de April s. A. med Bekgaard til Ladepladsen Løkken, hvortil denne paa sin Vogn skulde transportere noget Tiendekorn og hvor han, som det hedder, tracterede Christen Larsen dygtigt med Brændevin og anmodede ham om at drikke hans Kone saa fuld i Brændevin, at hun kunde døe heraf, hvilket han efter hjemkomsten begærede skulde ske samme Aften. Da de vare komne hjem til Bekgaarden, som som Bekgaards Eiendom kaldes, tracterede denne atter Christen Larsen, der tilligemed flere andre vare kjørte Hjem med Bekgaard, rigeligt med Brændeviin og Spisevarer, og da Christen Larsen iblandt de sidste skulde forlade Gaarden, overtalte Bekgaard – eller, som denne siger, Christen Larsen efter hins? Opfordring – Ane Marie Pedersdatter til at følge Christen Larsen hen til Medtiltalte Jens Christian Nielsens Hustru, Tiltalte [Ane Marie Hansdatter](#), for der at lade koge og at spise noget fra Løkken hjembragt Fisk, hvorfor Bekgaard ved bortgangen leverede Chr. Larsen en $\frac{3}{4}$ Pots Flaske fuld af Brændeviin og overtalte ham tredie Gang til at drikke Ane Marie Pederdatter saa fuld, at hun kunde

døe deraf, samt lovede ham atter at give ham saa meget i Betaling, at han ikke skulde komme til at trænge. Ane Marie Pedersdatter fulgte meget villigt med Chr. Larsen til [Jens Christian Nielsens](#) Huus, hvor Fisken blev kogt og spist og hele den ommeldte Flaske Brændviin drukken. Efter omtrent 1 Times Ophold gik Chr. Larsen og Ane Marie Pederdatter, den første meget, den sidste noget mindre beskjenket, ledsaget af fornævnte Ane Marie Hansdatter, ad Bekgaarden til, og førend sidstnævnte skiltes fra de to andre, som denne i det første Forhør har udsagt, en lille Flaske med noget flydende, uden at han dog vidste hvad det var, og med Opfordring eller Anmodning til ham om at give Ane Marie Pedersdatter noget af Flaskens Indhold. Efter hvad Chr. Larsen senere har forklaret kan han ikke erindre, om hun leverede ham Flasken af egen drift eller om han forlangte den af hende, men han siger, at hvis det sidste er Tilfældet, saa er det sket efter Anmodning af Bekgaard, og Ane Marie Hansdatter gjentog ved overleverelsen, hvad hun allerede hjemme i sit Huus havde sagt, at han af denne lille Flaske, skulde give Ane Marie Pedersdatter noget at drikke, men at hun i Huuset ikke måtte faae noget deraf. Flasken som Ane Marie Hansdatter om Morgnen efter Gjærningen opsøgte paa Marken, som for øvrigt efter de Oplysninger, have været at tilveiebringe, antages at være, nogle Uger førend Ane Marie Pedersdatter blev aflivet, af Bekgaard leveret Ane Marie Hansdatter for ved Leilighed at give hende af den Indhold, hvilket, efter hvad der er forklaret, og bestyrket ved den Kjemiske Undersøgelse, har været Vitriololie, hvis quantitet efter Ane Marie Hansdatters Forklaring er skønnet at have udgjort 3 af 4 Spiseskeer. Da Chr. Larsen og Ane Marie Pedersdatter havde sat sig ned i en dyb Grøft, der ligger c. 700 Skridt fra Bekgaarden, og Ane Marie Hansdatter havde forladt dem, gav Chr. Larsen Ane Marie Pedersdatter den ommeldte Flaske med Vitriololie, af hvilken hun smagte, men spyttede det strax ud igjen og kastede Flasken bort fra sig, ved hvilken Leilighed noget af dens Indhold blev spildt paa den couleuerte Vest, han var iført, og hvis farve herved blev forandret. Chr. Larsen tog nu, saavidt han erindrer, med begge sine Hænder fat om Halsen paa Ane Marie Pedersdatter, og klemte hende saa stærkt han kunde, hvorpaa hun, som han siger, meget kort derefter var død, men han forsikrer, at han hverken slog eller videre mishandlede hende, ligesom han og har nægtet at kunne erindre at have holdt med sin Haand for hendes Næse og Mund. I et senere optaget Forhør har Chr. Larsen tilføiet, at han hverken i Løkken eller i Bekgaarden lovede at ombringe Ane Marie Pedersdatter ligesaalidt som han hos sig selv besluttede at efterkomme Bekgaards Tilskyndelse dertil. Han havde ikke, siger han, lagt nogen Plan eller taget nogen Beslutning om at aflive Ane Marie Pedersdatter, og han kan ikke gøre rede for, naar han fik den Tanke at quæle hende; kun formoder han, at han gjorde dette, fordi han ikke vilde have, at hun, efter at have nydt af den ommeldte Flaskes Indhold, skulde pines længere, men ingenlunde fordi han ansaae Forsøget med Flaskens Indhold for at være mislykket. Chr. Larsen har endvidere tilføiet, at han, der ved den omhandlede Leilighed var meget beruset, ikke gjorde sig nogen Forestilling enten om at ville udføre Drabet, eller om Bekgaards Kone kunde drikkes ihjel i Brændviin, eller om Bekgaard kunde have forsynes Ane Marie Hansdatter med Midler til at ombringe Konen med. Han forudsatte vel, har han endelig forklaret, at han ved at indgive Ane Marie Pedersdatter af hvad der var i Flasken tilsigtede at aflive hende, men han kan dog ikke med bestemthed erindre sig de Tanker, han gjorde sig derved. For øvrigt har han benægtet, at Ane Marie Hansdatter, som denne siger, kort før Gjærningen har brugt Yttringer til ham, der kunde betragtes som Advarsler herimod, saavelsom at han før eller efter Forbrydelsen har brugt Trudslers imod hende for at hindre hende fra at røbe samme. Strax efter at Ane Marie Pederdatter var aflivet, hvilket skete omkring ved Midnatstid, gik Chr. Larsen hen til Bekgaarden og piftede? paa Bekgaards Sovekammervindue samt underrettede denne, der kom hen til Vinduet, om, at hans Kone var død og laa ude paa Marken, samt at det nu var forbi med hende. Bekgaard har udsagt, at da han spurgte Chr. Larsen om Konens Aflivelse, svarede denne, at havde givet hende "et klem", og da Bekgaard atter spurgte, om hun

ikke havde gjort Modstand, svarede han, at hun stred og gjorde hvad hun kunde (hvormed maa sammenholdes, at der fundet flere som det synes kradsede Saar i Ansigtet og paa Halsen af Liget). Bekgaard iførte sig nu sine Klæder og fulgte med Chr. Larsen til den omhandlede Grøft, hvorfra de bare den Afdøde til Bekgaarden og lagde hende i Bryggerhuset paa Gulvet. Medens de bare hende, gjentog Bekgaard sit Løfte om, at give Chr. Larsen saa meget at han ikke skulde trænge, hvorhos han synligt ytrede sig tilfreds med hvad der var sket. Da den afdøde var lagt på det nævnte Sted, forlod Chr. Larsen Bekgaard og begav sig til Ane Marie Hansdatter, hvem han fortalte det passerede. Ved den under Sagen afholdte Obductionsforretning ere Obducenterne komne til det Resultat, at Ane Marie Pedersdatter har lidt Qvælningsdøden, hvilket resultat er tiltraadt af Sundhedscollegiet i dets Erklæring af 5te August s. A.

Ligesom Chr. Larsen, strax da han blev stillet for Forhør, som det hedder, angerfuld og med grædende Taarer vedgik at have forøvet Mordet paa Bekgaards Hustru, saaledes har Pastor Ingerslev i en Erklæring af 4de Marts d. A. ytret, at af alle de Tiltalte er Chr. Larsen den, der fra Begyndelsen har viist den oprigtige Anger, hvilken som Følge af hans heftige Tempt? stundom har bragt ham nær til Fortvivelse; hvorhos han i en tidligere Erklæring har ytret om Chr. Larsen at denne var ikke lidet tilbøielig til Udsvævelser af forskjellig Art og blev ved flere Leiligheder set i slet og forførerisk Samqvem, hvilket dog mere maatte tilskrives Ungdomsubesindighed end egentlig Fordærvelse. Med hensyn til den Tiltaltes foregaaende Levnet bemærkes, at han er født den 31te Mai 1820 og blev confirmeret den 26de April 1835, efter hvilken Tid han har haft forskjellige Tjenester, med hensyn til hvilke der er meddelt ham fordelagtige Vidnesbyrd. I Aaret 1842 kom han i militær Tjeneste og var paa den Tid han begik Forbrydelsen bleven indkaldt til Tjeneste ved 5te Reservebataillon, der dengang laae i Skanderborg, og hvorhen han strax efter Gjerningen begav sig. Han har ingensinde forhen været tiltalt eller straffet for nogen Lovovertrædelse.

Hvad Tiltalte Niels Christen Bekgaard betræffer der som meldt sigtedes for at have forledet til Mord paa sin oftnævnte Hustru Ane Marie Pedersdatter, da har han under de første Forhører nægtet at have gjort sig skyldig i de ham paasigtede Forbrydelser, men har senere successive afgivet Tilstaaelse, af hvilken det i Forening med de øvrige under Sagen fremkomne Oplysninger fremgaar, at han er skyldig i det Forhold, for hvilket han actioneredes. Hvad saaledes først angaar den ovennævnte af Chr. Larsen forøvede Gjerning, da har Bekgaard vedgaaet, i Løkken at have sagt til ham, om han ikke kunde give hans Kone saa meget Brændeviin, at hun kunde faa sin Død deraf, ligesom han har erkjendt det for fuldkommen sandt, at det var efter hans Opfordring at Chr. Larsen overtalte hans Kone til at følge hen med til Jens Christian Nielsen, samt at han medgav Chr. Larsen Bændeviin i den Hensigt, at hans Kone skulde have saameget af dette, at hun kunde faae nok eller døe deraf, hvorimod det efter hans Forklaring ikke blev omtalt eller var tilsigtet, at der skulde komme noget i Brændevinet. Bekgaard har endvidere, som ovenfor berørt, udsagt, at skjøndt han ikke erindrer, at han har lovet Chr. Larsen nogen Godtgjørelse, hvis han paa den omtalte Maade skilte ham ved hans Kone, saa var det dog hans Hensigt, at Chr. Larsen derfor skulde betales eller fornøies. Skjønt denne Tilstaaelse er bestyrket ved Alt hvad der i øvrigt er oplyst, har Bekgaard dog i et senere Forhør erklæret, at han ikke antog, at det Brændeviin, han havde medgivet Chr. Larsen, var tilstrækkeligt til at hans Kone ved at nyde samme kunde drikke sig ihjel, ligesom han nu benægtede at have nogensinde anmodet eller overtalt Chr. Larsen eller nogen Anden til at drikke hans Kone ihjel i Brændeviin eller indgive hende giftige Sager. I et paafølgende Forhør har Bekgaard atter tilbagekaldt sine tidligere urigtige og modstridende Forklaringer, men har herpaa i et nyt Forhør forklaret, at han ikke mente, at Chr. Larsen kunde eller skulde tage Livet af hans Kone ved at indgive hende Brændeviin, samt at Chr. Larsen ikke den 17de April lovede ham at aflive hans Kone, ligesaa lidt som der mellem dem blev talt omstændeligt om

Fremgangsmaaden, han hermed saavel som efter Aflivelsen skulde bruge. Der er imidlertid, som meldt, intet som helst fremkommet under Sagen, som i nogen Maade kunde bestyrke Bekgaards recantation af den af ham givne Tilstaaelse om at have opfordret Chr. Larsen til at skille ham af med hans Kone paa den omforklarede Maade.

Forsaavidt Tiltalte Bekgaard er sigtet for attentet Mord, da har Tiltalte [Maren Christensdatter](#) udsagt, at han, der havde staaet i utilladelig Forbindelse med hende i de sidste par Aar, havde fortalt hende de forskjellige Maader, hvorpaa han havde efterstræbt sin Kones Liv, og deriblandt, at han en Nat red hen til Tiltalte Hans Jensen og blev der den næste Nat og Dag, medens Hans Jensen red til Aalborg for at hente Forgift. Denne, der bestod i et hvidt og et rødt Pulver, hvilket sidste Hans Jensen kaldte Præcivitatpulver, overgav han ved hjemkomsten til Bekgaard, som, da han kom hjem, gav sin Kone samme deels i Hvedebrød deels i en Ske eller Brændeviin. Disse Pulvere bevirkede, at Ane Marie Pedersdatter brækkede sig. Alt dette, siger Maren Christensdatter, har hun af Bekgaards Forklaring, ligesom ogsaa, hvorledes han engang havde narret Konen til at spise en saaledes forgiftet Hvedekage, idet han gik ud til hende i Stalden, og viste hende som tilfældigt, at han havde Kagen i Lommen, samt fortalte, at han vilde give den til et af sine Broderbørn, men da hun, som han ganske rigtigt formodede, bad ham give hende den, fik hun den ogsaa, spiste den og blev ilde tilpas derefter. Da denne Forklaring blev foreholdt Bekgaard, vedgik han at have fortalt Maren Christensdatter dette, men nægtede, at det var sandt, idet Konen aldrig fik Kagen, der blev lagt i Bekgaards Skab, hvor det røde Pulver havde den Virkning, at der blev smaa Huller i den, eller at den blev lidt fortæret, hvorefter han kastede den bort. Men i et senere Forhør har Bekgaard vedgaaet, at Hvedekagen med paastrøet rødt Pulver – hvilket han vedgaar at have faaet af Hans Jensen mod en Betaling af 3 Rbd. – har han rigtig nok ude i sin Kostald tilbudt sin Kone at spise, i det Øiemed at faa hende forgivet; men hun vægrede sig ved at nyde af den, da hun ytrede, at der var Møg paa den, hvorfor han tog den ind igjen og gemte den i sit Skab. I et senere forhør, under hvilket Bekgaard for øvrigt har fragaaet de fleste af sine tidligere Tilstaaelser, har han forklaret, at han ikke til nogen anden Tid har prøvet paa at give sin Kone Gift ind, end da han rakte hende en Hvedekage, hvorpaa der var strøet af det røde Pulver, som Hans Jensen havde hentet i Nørre-Sundby, men af hvilken Kage Konen ikke spiste noget. Det var kun, tilføiede han, en næsten usynlig Smule af det røde Pulver, der var kommen paa Kagen, fordi det var sagt ham, at han dermed kunde kurere hende, men han havde ingensinde haft den Plan enten at nedbryde sin Kones Sundhed eller at forkorte hendes Liv. Forsaavidt Bekgaard saaledes har tilbagekaldt den af ham afgivne Tilstaaelse, bemærkes, at ligesom Tilbagekaldelsens Rigtighed i ingen henseende er bestyrket ved de oplyste Omstændigheder, saaledes maa netop Tilstaaelsen ansees bestyrket ved de afgivne Forklaringer, navnlig Tiltalte [Hans Jensens](#) og hans Hustru [Mette Marie Christensdatters](#). Af disse har den første udsagt, at Bekgaard en dag i Efteraaret 1849 tilbød ham og Kone først 50 Rbd. og senere et Huus paa Boested Mark, naar han vilde forskaffe ham noget at forgive hans Kone med, hvortil Hans Jensen svarede, at Bekgaard kunde komme igjen, saa skulde han see, hvad han kunde gjøre. Som følge af denne Aftale kom Bekgaard nogle Dage efter en Morgen kl. 3 af 4 til Hans Jensens Bopæl og forlangte, at han skulde forskaffe ham Giften. Da Hans Jensen forud havde faaet 3 Rbd. til Betaling af Giften og Godtgjørelse for Reisen, red han paa Bekgaards Hest til Sundby, og da han havde hørt, at Bræcivitatpulver? var giftigt, købte han for 4 af 6 S. heraf og bragte det tilbage med samt leverede det til Bekgaard, hvem han sagde, at han skulde give sin Kone af Pulveret på Smørrebrød; hvorefter Bekgaard red hjem. Overensstemmende med denne Forklaring har ogsaa Hans Jensens Kone, fornævnte Mette Marie Christensdatter, forklaret – havd det ommeldte Bræcivitatpulver? angaar, da er der i Bekgaards Gjemmer fundet en Papirkapsel med tydelige Spor af et

rødgult Pulver, hvilket han har vedgaaet at have modtaget af Hans Jensen, og som efter den anstillede kemiske Undersøgelse er befundet at være rødt Quiksølvo_d, der efter Districtlæge Hansens Forklaring er en farlig Gift og af den Grund bruges sjeldnere i Medicinen og ikke i større Dosis end til 1 Gram 2 Gange dagligt, ligesom Sundhedscollegiet ogsaa har erklæret det for en Gift. Det maa imidlertid bemærkes, at det efter den foretagne chemiske Undersøgelse af Ane Marie Pedersdatters Indvolde ere ingen Metaller fundne at være tilstede, hvilket ogsaa er tiltraadt af Sundhedscollegiet. Districtslæge Hansen har derhos i en Erklæring af 3die Marts d. A. ytret, at den mineralske Syres Virkning som Gift beroer paa Qvantiteten af det paa eengang indgivne, navnlig i ufortyndet Tilstand, og da Ane Marie Pederdatter aldrig har faaet samme uden blandet med forskjellige Ting, og har spyttet det hun fik ud, naar det var for suurt, er der ikke Tanke om, at Syrerne kunde have virket paa hende som Gift. Forsaavidt det af Hans Jensen er forklaret, at han først leverede Bekgaard 2/3 af det for 4 s. købte røde Pulver for at give Konen i tre forskjellige Gange, og dernæst den øvrige 1/3 for at give hende i tre forskellige Gange, har Districtslæge Hansen erklæret, at i Liget var der intet Spor af denne Gift og skjøndt den kunde paavises i den forfundne Papirkapsel, kunde Præparatet muligt have været forfalsket, og Konen saaledes godt have taalt ni forskellige Dosis af det Qvantum for 4 s. hvis Vægt ikke engang kan opgives.

Forsaavidt dernæst Niels Christensen Bækgaard sigtedes for at have forledet andre til Mord paa sin oftnævnte Hustru Ane Marie Pedersdatter, da maa det anses oplyst saavel ved de af ham selv afgivne Forklaringer som ved hvad der i øvrigt er fremkommet under Sagen, at han har gjort sig skyldig i det nævnte Forhold. Efter at Bekgaard i længere Tid havde afgivet undvigende og tilbageholdende Forklaringer har han nemlig endelig vedgaaet, at han flere Gange havde været hos Tiltalte Hans Jensen og talt med denne om, hvorledes hans Kone skulde forgives, samt at han, saavidt han mindes, i Julen 1849 gav Ane Marie Hansdatter en lille Flaske, og at der i denne var Vitriolsyre, som han for 6 s. havde købt paa Apotheket i Hjørring. Flasken leverede han Ane Marie Hansdatter, fordi de havde talt sammen om, at hans Kone skulde have af den, naar hun besøgte hende, idet Vitrioldraaberne skulde kommes i Brændeviin til hende. Senere havde Ane Marie Hansdatter fortalt ham, hvorledes hun havde givet hans Kone to Gange af Dråberne i Brændeviin, den ene Gang i Bekgaards Huus. Ane Marie Hansdatter kom nemlig til ham og viste ham en Flaske med Indhold af lidt bruunagtig Farve, hvilket hun forklarede at ville give den den samme Dag sengeliggende Ane Marie Pedersdatter og derhos fortalte at skulle bestaae af Brændeviin med de omtalte Vitrioldraaber i. Derefter gik Ane Marie Hansdatter ind til hans Kone, men han saa ikke, at denne fik af Flaskens Indhold; men da Ane Marie Hansdatter gik bort fra han Huus, fortalte hun ham, ved at vise ham den tomme Flaske, at hans Kone havde faaet det altsammen. Dette passerede, siger han, nogen Tid førend hans Kone engang i Ane Marie Hansdatters eget Huus havde faaet af Draaberne. Fremdeles forklarede han, at Ane Marie Hansdatter engang havde fortalt ham, at hun i sit Huus havde givet hans Kone af Vitrioldraaberne i en Kop Kaffe, af hvilken hun blev saa syg, at hun maatte bringes til sengs; hun kom først hjem kl. 1 af 2 om Natten, og var selv da noget ilde tilpas. Bekgaard har endvidere udsagt, at han antager, at Ane Marie Hansdatters Mand Jens Christian Nielsen var vidende om, at de ovenberørte Vitrioldraaber vare i hans Huus i den hensigt, at Bekgaards Kone skulde have af dem, da det, som han siger, ikke var frit for, at der i hans Nærværelse var talt om dem. Det var, som meldt, Ane Marie Hansdatter, der modtog Vitrioldraaberne for at give Ane Marie Pederdatter dem, hvorfor Bekgaard, som han tilstaaer, havde lovet hende en af sin Kones Kjoler som Belønning, hvis Attentatet lykkedes. I et senere Forhør har Bekgaard, efterat have begjært sig fremstillet for at afgive en fuldstændig Tilstaaelse, forklaret, at han tilligemed den ommeldte Flaske med Vitrioldraaber gav Ane Marie Hansdatter en anden Flaske, hvori der var for 2 s.

Skedevand, samt ½ Pot Brændeviin. Da han nogen Tid efter kom ned til Jens Chr. Nielsen, sagde denne, at det, som var paa de to smaa Flasker, hans Kone havde faaet af Bekgaard, ikke duede noget, hvorimod han vidste noget, som var bedre, naar han maatte raade for det, thi han havde en lille Bog, og naar han saa i den, saa vidste han, hvad han skulde bruge. Bekgaard svarede "Ja! saa faar du gjøre hvad du vil" eller noget lignende. Nogle Dage senere i Julen 1849 kom Jens Chr. Nielsen til Bekgaard og vilde formaae dennes Kone til at følge hjem med sig til hans Huus, med da hun samme Dag ikke fandt sig fuldkomment vel, vilde hun ikke følge med. Medens Jens Chr. Nielsen var ene med Konen, havde han, efter hvad han senere fortalte Bekgaard, givet hende noget, hvori der efter hans sigende var Rom, men som efter Jens Nielsens senere Forklaring i Forhøret var en Sammenblanding af dansk Brændeviin, Vitriololie og Skedevand, og da Konen havde nydt noget af dette, befandt hun sig ilde, og gik tilsengs, medens Bekgaard var ude i Stalden. Da hun derpaa ytrede Lyst til at faae Kaffe, og hverken Bekgaard eller Jens Chr. Nielsen kunde lave denne, foreslog den sidste, at Bekgaard skulde gaa hen og hente Ane Marie Hansdatter, hvilket han ogsaa gjorde, hvorhos han leverede hende efter hendes Ankomst foruden Kaffe og Cichorie tillige nogle smaa Stykker af den tilforn omforklarede Hvedekage med det paastrøede røde Pulver. Bekgaard gik atter ud, medens Kaffen blev lavet, for at vande sine Kreaturer, og inden han hermed var færdig, kom Ane Marie Hansdatter og kaldte paa ham samt fortalte, at hans Kone, efter at have smagt paa Kaffen, - hvori Ane Marie Hansdatter siger at hun dog ikke havde kommet noget af Hvedekagen, men imellem 1 og 2 Spiseskeer fulde af et Fluidum, som hun angiver at Bekgaard leverede hende og hvoraf Kaffen skiltes? ad – ikke vilde have den, og da Bekgaard kort efter kom ind, saa han den tillavede Kaffe, som var i et Krus, og som forekom ham at være noget tyk og at have en særegen Lugt, hvorom han ytrede sig, og i hvilken Anledning Jens Chr. Nielsen og muligt ogsaa Ane Marie Hansdatter sagde, at de havde kommet noget Rom i Kaffen, medens den var varm, men da hun vedblev at vægre sig herfor, sagde Jens Chr. Nielsen til Bekgaard, at hvis denne vilde holde hende, vilde han helde noget af Kaffen i hende, da hun skulde have det med det samme, og da Bekgaard hertil sagde nei, foreslog Jens Chr. Nielsen, at han vilde holde Ane Marie Pedersdatter medens Bekgaard heldte Kaffen i hende, men da denne ogsaa vægrede sig herved, fik Konen intet af Kaffen, som af Bekgaard selv blev kastet bort. Da Jens Chr. Nielsen og Hustru om Aftenen forlode Bekgaards Huus, lovede han at ville give dem ½ Td. Rug, hvilken de imidlertid ikke have erholdt, ligesaa lidt som den ommeldte Kjole. Endvidere har Bekgaard vedgaaet, at da han en Dag nogle Uger før hans Kones Drab havde været sammen med Jens Chr. Nielsen i Løkken, og de derfra om Eftermiddagen kom til Bekgaarden, kaldte Jens Chr. Nielsen Bekgaard ind i Sovekammeret og spurgte ham nu her, om han ikke havde nogen Ting mere at levere ham, hvortil Bekgaard svarede, at han havde en lille Slump i en Flaske af samme Slags som sidst leveret, nemlig Vitrioldraaber, og da Jens Chr. Nielsen hertil ytrede: "saa lad mig faa det hjem med, da jeg nok skal see til at faae hende (Ane Marie Pederdatter) hjem til mig engang", leverede Bekgaard ham Flasken med den sidste Rest af Vitrioldraaberne, han havde. Disse Forklaringer har be-? ___ som han forhen har forklaret at være af ham leveret til Ane Marie Hansdatter, ere leverede denne for at hun dermed skulde forgive hans Kone, da han vidste, at disse Substantser vare giftige, og han tilbagekaldte derhos som meldt sine tidligere urigtige og modstridende Forklaringer. Derimod har Tiltalte foruden at han senere af og til under Forhørerne har tilbagekaldt de af ham afgivne Tilstaaelser, ogsaa udsagt, at hvad Konen fik af de nævnte Sager var, for at skulde faae Modbydelighed for eller afvænnedes fra sin Tilbøielighed til at drikke Brændeviin, ligesom han ogsaa har forklaret at de Draaber, han nogle gange indgav sin Kone, saaledes at Maren Christensdatter saa herpaa, vare Malurtdraaber for at kurere hende for Klemsel, og at det samme var Tilfældet med noget Frø og Rødder, han havde faaet af Hans Jensen. – I et efter Overrettens Kjendelse optaget Forhør har Bekgaard endelig recanteret de fleste af sine tidligere afgivne Tilstaaelser, og navnlig

benægtet Rigtigheden af det, han under denne Deel af Sagen forhen havde vedgaaet; men ligesom intet som helst Datum er fremkommet, som bestyrker Tilbagekaldelsen, saaledes tale flere Data for, at de tidligere afgivne Tilstaaelser ere fuldkomment paalidelige. Foruden at nemlig saavel Jens Chr. Nielsen som hans Hustru Ane Marie Hansdatter have afgivet Forklaringer, der i det væsentlige stemme med Bekgaards Tilstaaelser forsaavidt angaaer dem, have ogsaa flere andre Personer forklaret, at Bekgaard har stræbt sin Kone efter Livet. Saaledes har fornævnte Maren Christensdatter eller Sara Maren udsagt, at hun, som boer i et Bekgaard tilhørende Huus, har i c. 2 Aar været gode Venner og pleiet legemlig Omgang med ham, medens han har givet hende og hendes uægte, med en anden avlede, Barn, Føde og Ophold i bemeldte Huus, efter at have tjent ham noget over 7 Maaneder, men allerede ved Jul 1848 var det fortrolige Forhold indtraadt imellem dem, hvilket foranledigede, at han meddeelte hende, at han var kjed af sin Kone, og at han med nogle Draaber havde søgt at forgive hende, idet han gav hende disse i Brændeviin Dagen efter det i Hjørring i Januar eller Februar 1849 afholdte Hestemarked. Maren saae selv, siger hun, hvorledes han flere Morgner gav Konen de ommeldte Draaber, der havde en hvidblakket Farve, i en Snaps Brændeviin, af hvilken hun ogsaa hver Gang blev syg. Efterat Maren var flyttet til det nævnte Huus, talte Bekgaard flere gange med hende om, hvorledes han kunde skille sig af med Konen enten ved selv at give hende et Spark, et Puf eller ved Forgift. Endvidere har Maren forklaret, som ovenmeldt, hvad der er passeret med Hvedekagen, som Bekgaard forsøgte at give sin Kone, samt at han ved Juletid 1849 fra Hans Jensen fik noget Frø og nogen Rod, som denne leverede Maren, der igien bragte bragte det til Bekgaard med tilkjendegivende om Maaden, hvorpaa det skulde bruges. Da Bekgaards Kone havde faaet noget af dette, blev hun overmaade syg, saa at Bekgaard ventede, at hun skulde døe. Efter denne Tid, siger Maren, fik Konen ikke mere Gift, naar undtages nogle Vitrioldraaber og "noget lignende Snalleværk". Medens Hans Jensen forsynede Bekgaard med Gift, var han to gange i Marens Huus, i hvis overværelse de samtalede om at rydde Konen af Veien. Naar talen var om Ane Marie Pederdatter, sagde Bekgaard stedse til Maren, naar denne betvivlede, at Konen skulde eller kunde døe nogen naturlig Død, at hun reiste af, førend Maren eller Nogen tvivlede herpaa. Hun har endelig tilføiet, at Bekgaard havde lovet at ville ægte hende, naar hans Kone var død, hvilket Bekgaard har vedgaaet Rigtigheden af, men tilføiet, at det kun var for Spøg. Hvad de af Maren ommeldte Rødder og Urter angaaer, da ere de ogsaa fundne i Bekgaards Besiddelse, men ved Undersøgelsen, i hvis Resultat Sundhedscollegiet har været enigt, befundne at være en ustadelig Substants, hvilket stemmer med Hans Jensens Forklaring, der gaaer ud paa, at han, efter at have forskaffet Bekgaard det ommeldte Præcivitapulver, ikke længer turde give ham Gift, da Folk begyndte at tale saameget om, at Bekgaard til forskjellige havde henvendt sig om at faae Konen forgivet, og han gav ham defor nogle røde Kløverfrø og Pimpernillerod og en anden Gang noget af den Farve, som kaldes bruunrødt. Forøvrigt bemærkes i denne Henseende, at Bekgaard har vedgaaet, at alt hvad han af Rødder, Pulvere, Urter m.m. har omforklaret at have faaet af Tiltalte Hans Jensen, har han modtaget i den Tro, at det var noget, hvormed han kunde faae sin afdøde Kone forgivet. – Ligeledes er det af Husmand B. Simonsen edeligt udsagt, at Bekgaard ved Juletid 1849 bad ham indstændigt at komme hjem til sig, og da de havde nydt adskilligt, rækkede Bekgaard sig over Bordet til ham og spurgte ham, om han ikke kunde forskaffe ham noget til at forgive hans Kone med, og da Simonsen forskrækket herover yttrede, at sligt var Synd, svarede Bekgaard, at deri var slet ingen Synd, da hun ikke var til mindste Nytte. Senere i Januar Maaned traf de atter sammen, og spurgte da Bekgaard, om Simonsen ikke skulde til Hestemarked i Hjørring, hvortil denne svarede, at han hverken skulde købe eller sælge heste der, og havde ingen Penge at fortære der. Bekgaard sagde da til Simonsen, at hverken skulde komme til at Sulte eller Tørste, da han vel nok kjendte saameget til en af Dyr lægerne i Hjørring, at han kunde forskaffe noget Arsenik til at forgive Ane Marie Pedersdatter

med. Husmand Christen Nielsen Gad har ogsaa edeligt? forklaret, at Bekgaard den 15de April s. A. har opfordret ham til at skille ham af med Ane Marie Pedersdatter og tilføjet, at han i saa Fald selv havde hvad der kunde bruges hertil, og da Chr. Nielsen erklærede, at han ikke kunde befatte sig hermed, anmodede Bekgaard ham om at komme igjen næste Aften, thi saa vare de, som han udtrykte sig, komne hjem fra Løkken og vare da godt tilpas. – Fremdeles maa det bemærkes, at Bekgaards egne Forklaringer og Tilstaaelser kunde være misforstaaede; navnlig antage de ikke, "at han" som Tilførselen i Forhøret lyder, "ved sine Forklaringer om Brugen af de under Forhørerne omhandlede giftige Substantser blot har havt til Hensigt at afvæne sin Kone med Brændeviinsdrik, hvorimod de af hans Forklaringer antage, at han ved at faae samme vilde bevirke hendes død."

Niels Christensen Bekgaard, hvilket sidste Navn han har antaget efter sin Fæstegaard, er født af Forældrene, Gaardfæster [Christen Nielsen](#) og Hustru [Else Larsdatter](#), og døbt den 30te Juli 1805, og blev den 9de April 1820 confirmeret. Han har ikke været i Militær Tjeneste og blev 20 Aar før nærværende Sags anlæg gift med nu afdøde Ane Marie Pedersdatter, med hvem han har havt et eneste Barn, der imidlertid døde 6 af 7 Uger efter Fødselen. Naar undtages, at han for at avle et Barn med Fruentimmeret Inger Kirstine Andersdatter er for c 3 Aar siden er af Overøvrigheden diceret en Straf af 8 Dages Fængsel på Vand og Brød, hvilken Straf dog, da hans Kone gik i Forbøn for ham, blev aldeles eftergivet, har han ingensinde været tiltalt eller straffet for nogen Lovovertrædelse. Pastor Ingerslev har i en Attest af 29 Septbr. 1850 ytret, at saavidt at saavidt han har kunnet erfare noget paalideligt om Bekgaards tidligere Liv, maa han antage, at han i Barndommen er blevet noget forkjælet og som følge heraf kun har havt ringe Undervisning og erholdt temmelig mangelfuld Religionskundskab, men at han af Naturen har gode Forstandsevner, lige som han og tidligere synes at have tilegnet sig en vis snu Forsigtighed, der senere har udgjort et Hovedtræk i hans Charakter og og aabenbaret sig i hans Forhold. Hans daglige Huusliv med hans Kone, hedder det, syntes efter Omstændighederne at have været mærkværdigt fredeligt, endog medens han anvendte saa mange Midler for at faae hende bragt af Dage. "Saalænge jeg har tjendt ham", hedder det videre, "har hans hykkelske Tale og Væsen været mig frastødende og berøvet mig enhver forsøgt Leilighed til at kunne virke til hans Sinds Forbedring, medens jeg dog var langt fra at ane, at han pønsede paa hvad der har viist sig at være længe overlagt og oftere forsøgt". I en senere Attest af 4de Marts d. A. har Pastor Ingerslev ytret at han vel ikke tør indestaae for oprigtigheden af den angerfulde Stemning, hvori Tiltalte synes at være, men at han dog nærer det Haab, at han under Sagens videre Gang vil blive sat istand til at føle levende og ærlig Anger, hvortil han mere synes at fattes Evne og Mod end Villie. Angaaende den dræbte Ane Marie Pedersdatter har Pastor Ingerslev i en Erklæring af 24de Juni s. A. ytret, at hun var almindeligt anseet som et løsagtigt og i flere henseende udsvævende Fruentimmer, ligesom det også om hende er oplyst, at hun var hengiven til Drik. At hun og Bekgaard have levet et ulykkeligt Ægteskab sammen, maa for øvrigt efter Oplysningerne herom i Sagen antages, hvorved dog maa mærkes, at Pastor Ingerslev i hans nysmeldte Erklæring har anført, at hendes Forhold til Manden i en Række af Aar kun var bekjendt som fredeligt, og at Manden længe syntes at finde sig i hendes Udskeielse med Tålmodighed.

Da Tiltalte Christen Larsen ifølge det ovenfor Anførte maatte ansees at have med den bestemte Hensigt at dræbe Ane Marie Pedersdatter skilt hende ved Livet, og at hun herhos maatte betragtes som fuldkommen Sagesløs, saa han altså, selv om det ikke antages, at han har handlet efter en forudlagt Plan og tagen Beslutning, dog vilde være at dømme som for overlagt Drab, i henhold til Bestemmelsen i Fdgn. 4de December 1833 § 6, og hans Straf derfor ifølge dette Lovbud, sammenholdt med nysnævnte Fdgn. § 10, 3die Membrum? være at bestemme efter Lovens 6-9-1, blev han af Høiesteret tilfunden at miste sin Hals og

hans Hoved at sættes paa en Stage; med hvilken samme straf han var anset ved Underrettsdommen, medens han ved Viborg Landsoverrets Dom var dømt til at straffes paa Livet. Hvad dernæst angår Niels Christensen Bekgaard, der ved begge de foregaaende Instantsers Domme var i medhold af Fdgn. 4de Octbr 1833 §§ 25 og 26 cfr. § 10 3die og 4de Membrum, samt Fdgn. 16de Octbr. 1697 tilkjendt den i Lovens 6-9-12 foreskrevne kvalificerede Livsstraf, da fandtes det ikke, at denne Tiltalte kunde ansees overbeviist om nogen saadan Deelagtighed i et fuldbragt Mord paa sin Hustru Ane Marie Pedersdatter, at han kunde blive at straffe ligesom han selv med egen Haand havde udført sliG Gjerning, og han blev derfor ved Høiesteret Dom kun anset for attenteret Mord, efter Fdgn. 4de Octbr 1833 § 14 cfr. Lovens 6-6-22, med simpel Livsstraf.

Skjøndt saaledes begge de Tiltalte Christen Larsen og Niels Christensen Bekgaard maatte være at dømme, den første til at miste sin Hals og hans Hoved at sætte paa en Stage, og den sidstnævnte til at have sit Liv forbrudt, formeente dog de 8 af de i Sagen voterende 9 Høiesteretsassessorer at burde indstille Christen Larsen, og de 6 af dem ogsaa at burde anbefale Niels Christensen Bekgaard, til hans Majestæts Naade, i hvilken Henseende anførtes: med hensyn til Christen Larsen:

- 1) at denne Tiltaltes forbryderiske Virksomhed i det hele først er fremkaldt efter gentagne Opfordringer af Bekgaard til at ombringe dennes Hustru;
- 2) at selve Gjerningen, hvorved bemeldte Ane Marie Pedersdatter er ombragt, er udført af Tiltalte i en høi Grad beruset Tilstand, hvilket i Forbindelse med Tiltaltes Forklaring under Sagen gjør det antageligt at hans Forhold i denne henseende, skjøndt det efter Lovgivningen er fundet at maatte belægges med den for overlagt Voldsgjerning bestemte Straf, dog ikke har været præmediteret;
- 3) at han strax aabenhjertigt har tilstaaet Forbrydelsen, ledet dertil af Anger, hvilken han ogsaa maa antages senere oprigtigt havde følt; samt
- 4) at han tidligere har ført en ulastelig Vandel og med hensyn til Niels Chr. Bekgaard:
  - 1) at ligesom det er uvist, om enhver af de kvantiteter af giftige Substantser, ved hvilke det er blevet forsøgt at bringe den Afdøde af Dage, dersom hun havde nydt af samme, vilde have været tilstrækkeligt til at ombringe hende, saaledes maa det ialtfald antages, at de ligesaa lidt have medført nogen vedvarende skadelig Indflydelse paa hendes Helbred som virket til hendes Død;
  - 2) at Ane Marie Pedersdatters Død, dersom Christen Larsen havde indskrænket sig til at virke for paa den af Bekgaard anviste Maade at bringe hende af Dage, om hun end derved muligen kunde være bleven ombragt, dog ikke under de Omstændigheder, som in casu havde fundet Sted, var bleven virkeliggjort, hvilket saa meget mere synes at fortjene Opmærksomhed, som Bekgaard, ifølge de af ham og Niels Christian Nielsen afgivne Forklaringer om et mod den Afdøde iværksat Attentat har vægret sig for at samtykke i, at der brugtes Magt imod hende;
  - 3) at der er Grund til at formode, at Bekgaard, der længe skal have fundet sig i Udskeielser fra sin Kones side, ved hendes lastværdige Forhold er bleven bevæget til sin forbryderiske Beslutning at lade hende skille ved Livet; og endelig
  - 4) at det, naar der findes Grund til at forskaane den, som har været umiddelbar Aarsag til den dræbtes Død, for Livsstraffens anvendelse, synes betænkeligt at anvende denne paa den umiddelbare Aarsag.

Paa de anførte Grunde blev Christen Larsen af Pluraliteten af de voterende Høiesteretsassessorer indstillet til i stedet for Livsstraffen at afsone sin Misgjerning med at hensættes til Tugthuusarbeide paa Livstid, og

Bekgaard ligeledes indstillet til at eftergives Livsstraffen mod at hensættes til Tugthuusarbeide paa Livstid under streng bevogtning.

Da ogsaa Justitsministeren maatte efter de ovenfor udhævede Grunde være af den Formening, at der for hans Majestæt turde være Anledning til allernådigst at forskaane de Domfældte for de dem idømte Livsstraffe, saaledes at de afsone deres Brøde ved at hensættes til Tugthuusarbeide paa Livstid, dog at Niels Christensen Bekgaard, der er den egentlige Ophavsmand til Forbrydelsen, som Christen Larsen uden hans Opfordring ikke vilde være falden paa at udføre, og da han derhos under Sagen har viist sig at være mere fordærvet, end denne, og paa Grund af sit Forhold til den Dræbte som dennes Ægtefælle fortjener mindre Skaansel tillige sættes under streng Bevogtning, - er der i Overensstemmelse hermed blevet nedlagt en allerunderdanigst Forestilling; og det har derefter behaget Hans Majestæt ved allerhøieste Resolution af 28de Juli sidstl. allernaadigst at eftergive begge Domfældte den dem ved Høiesterets Dom af 25de Juni d. A. idømte Livsstraf, imod at de hensættes til Tugthuusarbeide paa Livstid, Niels Christensen Bekgaard dog tillige under streng Bevogtning.

[Til forsiden](#)